

ஸ்ரீ 8௯ தகவலுந் பாடி.

ஸ்ரீ ம த் த த் வ ஸ ந் தே ஸ ம்.

ஸ்ரீ கோகு வெண்கடநாராயணம் கவிதாதிபுக் கெலாஸ் ।
 வெண்கடநாராயணம் வபெடா செ ஸனிபதாம் ஸடா ஹரி ॥
 நாராயணஹரி வாசுதேவம் நாராயணஹரிஹரிஹரி ॥
 ஸ்ரீ கெலாங்கடநாராயணம் வபெடா வெண்கடநாராயணம் ॥

சீரோன்று தூப்புற்றிருவேங்கடமுடையான்
பாரொன்றச்சொன்ன பழமொழியுள்—ஒரொன்று
தானேயமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு
வானேறப் போமனவும் வாழ்வு.

ஸ்ரீமத் திருவிசேடாசனாவிபூயம்: புகாஸுதே ।
கவ்யவிதகவநிஷ்வஸு காஞ்சித புகி வதமே ॥

இந்த ஸ்ரீமத் தத்வ ஸந்தேசமும் என்னும் ரஹஸ்யம் மாதவ
னென்விறொருராஜரின் குமாரனாகியஸர்வஜ்ஞ சிங்கப்ப நாயக்கன்
என்கிற ஒரு ஸச்சிஷ்யனுடைய அபேகைநயினால் அவனுக்கு
சித்திதீர்ப்பவர தத்வங்களின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவாதிகளைச் சுருங்கத்

தெளிவிப்பதற்காக அனுக்ரஹிப்பாட்டது என்பது 'கவுஸுவிசு
 கவுநிஷுஸு' என்று இந்த க்ரந்த ஆரம்பத்திலேயும், 'பாயவா
 துஜுஸு' என்று கடைசியிலும் அருளிச்செய்திருப்பதினால்தான்
 மாகிறது. அப்படி ஒருவனுடைய ஹிதார்த்தமாக அருளிச்செய்
 யப்பட்டிருந்தபோதிலும் அர்ஜுனனுக்காக உபதேசம் செய்யப்
 பட்ட ஸ்ரீகேத ஸர்வ லோகோஜ்ஜீவனார்த்தமாக வானூற் போலே
 இதுவும் தத்வஜ்ஞாஸுக்களாய் ஸங்க்ரஹ ரூபிகளான ஸர்வ
 பரிஷயர்களுக்கும் ப்ரயோஜனமுள்ளதாகும் என்பதைத் திருவுள்
 ளம்பற்றி ரஹஸ்யங்களின் வரிசையில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.
 இதை ப்ரம்மம் பண்ணினவன் வடதேசத்தில் வசிப்பவனாக
 யினால் தமிழிலதிகப் பரிசயமில்லாதவன் என்பதைத் திருவுள்
 ளம்பற்றி இதின் ஆத்யந்தங்களில் பாட்டுக்களருளிச் செய்யப்பட
 ில்கை. இப்படி ஸ்ரீமத் தத்வஸந்தேசம் என்னும் ரஹஸ்யத்
 தை யருளிச்செய்யப்போகிறவராய் அதில் விஷய ப்ரயோஜனாதி
 காரிகளை ஸங்க்ரஹித்தருளுகிறார்—'த்ரி வி ய' என்றாரம்பிக்கும்
 ம்லோகத்தினால். கவுஸுவிசு - ஒரு, துசுவநிஷுஸு - தத்வங்
 களில் நிஷ்டையையுடையவனுக்கு, காஞ்சுதிவ்ருதிவதயெ -
 இஷ்டமான தத்வஜ்ஞானத்தை அடைவதின் பொருட்டு, அல்லது,
 காஞ்சுதி - இஷ்டமான புருஷார்த்தத்தை, வ்ருதிவதயெ -
 அறிவதின் பொருட்டு, ஸூரயீகத்ரி வியெதூரஜே: 'ஸூரயீக
 த்ரி வி ய' என்றாரம்பிக்கும் வாக்யத்திற்கு, சாலிபூரய: - அபிப்
 ராயமானது, ப்ரகாஸுதெ - ப்ரகாசம் செய்யப்படுகிறது.
 'கவுஸுவிசு துசுவநிஷுஸு' என்பதினால் தத்வஜ்ஞானத்தில்
 நிஷ்டையையுடைய வேண்டுமென்கிற ஆசையையுடைய எல்லோ
 ரும்இதற்கு அதிகாரிகள் என்பதும்; 'காஞ்சுதிவ்ருதிவதயெ'
 என்பதினால் அவர்களுக்கு இஷ்டமான தத்வஜ்ஞானம் வித்திக்
 கும், அதினால் ஸ்வரூபோகித புருஷார்த்தம் முதலிய வித்தி
 யுண்டாகும் என்பது ப்ரயோஜனம் என்பதும், 'ஸூரயீக
 த்ரி வி ய' இத்யாதிபால் 'ஸூரயீக த்ரி வி ய வெதநா வெதந
 ஸூரூபஸூதி ப்ரவூதி ஸேஷம்' என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும்
 ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்த வாக்யத்தின் தாத்யர்யம்
 விஷயம் என்பதும், தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதாவது 'ஸூரயீக'

ஸவபூகோத்ர ப்ரபாகங்களான வ்யாவகரோத்ரங்கள் முன்றிலும் சேர ஸவபூபாலாலுதனுமாய் ஸவபூஸ்ரீரியாய் நிற்கிற நிலையிலே இவனை 1 ஸாயீத ச்ரீவிப வேதகா வேதக ஸ்ரூதவஸ்திகி ப்ரவ்யூதிலோ'னென்று ஸ்ரீ சூள வந்தாகும் ஸ்ரீ லாஷுகாரகும் அருளிச் செய்தார்கள். இதில்

இத்பாதி வாஃபத்தின் தாத்பர்யத்தை வ்யக்தமாக நிரூபிப்பதினால் தெளிதீர்வா தத்வங்களைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் விஸதமாக உண்டாகி, அதினால் ஸ்வரூபோசித புருஷார்த்தத்தில். ஆகையும், அதற்குசிதமான உபாயானுஷ்டானமும் ஏற்பட்டு, பரமபுருஷார்த்தத்தில் இதின் ப்ரயோஜன பரம்பரை பர்யவஸங்கமாகிறது என்று தாத்பர்யம்.

இதில் தம்மால் வ்யாக்யானம் செய்தருளுவதாக உத்தேஸிக்கப்பட்ட வாஃபத்தை எடுத்துக் காட்டியருளுகிறார்— ஸவபூகோ'னெ' என்றும்பித்து. 'ஸவபூகோத்ர ப்ரபாகங்களான' என்பதற்கு 'கோத்ராகா வ்யாவகரோத்ரஃ சூத்ரவ்யாவகரஃ', 'கோ'னெ'த்ராவ்யாவகரஃ வ்யாஃ', 'கஷ்யாபிக நிகத்யுனெ கஷ்யாவ்யாவகரஃ', இத்பாதி ப்ரமாணங்களில் சொல்லப்படுகிற படியே அல்லாத மந்திரங்களைக்காட்டினும் பகவத்மந்திரங்கள் ப்ரதானம். அவைகள் தன்னிலும் வ்யாபக மந்திரங்கள் மிகவும் ப்ரதானம் என்பது நிருவுள்ளம். 'வ்யாவகரோத்ரங்கள் முன்றிலும்' என்பதற்கு ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷரம், த்வாதஸாக்ஷரம், ஷடக்ஷரம் ஆகிய முன்றிலும் என்றர்த்தம். 'வ்யாவகரோத்ரங்கள்' என்றது பகவானுடைப ஸர்வ வ்யாபகத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறபடியினு லாகவுமாம். 'ஸவபூபாலாலுதனுமாய் ஸவபூஸ்ரீரியாய் நிற்கிற நிலையிலே' என்பதற்கு இந்த வ்யாபக மந்திரங்களில் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரபூதனாய் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தராத்மாவாய் இருக்கிற நிலைப்பற்றி என்றர்த்தம். 'ஸ்ரீ சூளவந்தாகும்' என்பதற்கு ஸ்ரீமத் ஆத்மஸித்தியில் 'கஷ்யு கஷ்யாவிக ச்ரீவிபவேதகாவேதக ஸ்ரூதவஸ்திகி ப்ரவ்யூதிலோ' வ்யாவகரஃ நிரவ்யிகா கிஸபஜூதஸவெஸ்யூபூ

‘ஹ்ரயீக’ என்கிறு ஸ்லுத்தாலே ஹ்ரயீகாவயீகாவமும்
ஹ்ரயீகாவமும் ஹ்ரயீகாவமீதடி. இவை யிரண்டும் ஸரீ
ராத்தலாவஸுத்தாதிவிலம். இவற்றில் ஹ்ரயீகாவயீக

லீபபுஸ்திதேஃ ப்ரஹ்மீ ஸகலகல்யாணமண ஸமாரணபுல
புரண லிஸெஷ தீபுரணோதிஷ்டை’ என்றருளிச்செய்திருக்
கிறார் என்று தாற்பார்யம். ‘ஸ்ரீ ஹ்ரயீகாவயீகாவமும்’ என்பதற்கு
ஸ்ரீரங்க கத்பத்திலும், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்பத்திலும்
‘ஹ்ரயீகதி, விபவெகதாவெகத ப்ரஹ்மீதேஃ’ என்றருளிச்
செய்திருக்கிறார் என்றர்த்தம். இனி இதற்குப் பதங்களி
னையே வ்யாக்கியானம் செய்தருளுகிறார்—‘இதில்’ என்றாரம்
பித்து. ‘ஹ்ரயீகாவயீகாவமும் ஹ்ரயீகாவமும் ஹ்
ரயீகாவமீதடி’ என்பதற்கு ‘ஹ்ரயீக’ என்கிற பதத்திற்கு
தனக்கு வசப்பட்டதான என்றர்த்தமாகையினால் அது
வ்யாபத்திற்கும் ஸங்கல்பத்திற்கும் வசப்பட்டிருக்கிறதைச்
சொல்லுகிறது என்று தாற்பார்யம். இவற்றில் ஏதாவ
தொன்றுக்கு வசப்பட்டிருக்கை சேதனசேதன வந்துக்களுக்
கிருந்தால் போதுமே என்னில்? அதற்கு ஸமாதானமருளிச்
செய்கிறார்—‘இவை யிரண்டும்’ என்றாரம்பித்து. ‘ஸரீராத்தலா
வஸுத்தாதிவிலம்’ என்பதற்கு சேதனசேதன வந்துக்கள்
பகவானுக்குச் ஸரீரமென்றும், அவன் இவைகளுக்கு அந்தராத்
மாவென்றுய்ருதிகளில் சொல்லியிருக்கிறபடியினாலும், சேதந்
தில் ஸரீரங்களுக்கு ஸுஷுப்த்யாதி தஸாணில் வ்யாபாதிக
ந்வமும், விழித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது ஓரோரிடங்களில்
கிழாதபடி. கிதுத்திக்கொண்டிருக்கும் ஸமயங்களில் இச்சாதி
கந்வமும் காணப்பட்டிருப்பதினாலும், அவைகள் ஸரீரம், இவன்
ஆத்மா என்று சொல்லுகிற ஸ்ருதியினாலேயே இவை இரண்டும்
வித்திக்கிறது என்று தாற்பார்யம். ‘சூழி’ என்னும் பதத்தி
னால் ‘வாஸுஷேஷஸ்ய லீபெபுண வியுகாரி’ இப்பகதி ப்ரமா
ணங்களும் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. அங்கு ‘லீபெபுண’
என்பதற்கு ஸங்கல்பத்தினால் என்றர்த்தம் என்று திருவுள்
ளம். ‘இவற்றில் ஹ்ரயீகாவயீகாவம்’ இப்பாதி வாக்யத்திற்கு
பகவானுடைய வ்யாபம் தவிர மற்றெல்லா த்வப்பங்களுக்கும்

நிதேஷுவாலிலங்களாயிருக்கும். சநிதூங்கள் காலாவலினை
ங்களாகையாலே சநிதேஷுவாலிலங்களாயிருக்கும். நிதூங்
களுக்கு நிதேஷுவாலிலசுவமாவது இவனுடைய உஜ்ஜேயில்
லாதபோது சநிதூம் போலே யில்லையாக ஸ்வஸிக்குமென்

றில் வைத்துக்கொண்டு ' என்பதற்கு எல்லா வஸ்துக்களும்
அவனுடைய இச்சாநீனங்களாகையினால் அப்படி இச்சாநீனங்
களான எல்லா வஸ்துக்களுக்குள் என்றர்த்தம். 'காலாவலி
னங்களாகையாலே' என்பதற்குக் காலங்களினால் அனவுடைய
வைகளாகையினாலே என்றர்த்தம். இப்படி நித்யங்கள் நித்யேச்சா
லித்தங்கள், அநித்யங்கள் அநித்யேச்சா லித்தங்கள் என்
றருளிச்செய்தது ஸங்கதமாகுமோ? அநித்யங்களைப்போல நித்ய
வஸ்துக்களும் ஸங்கல்பத்தினு லுண்டானவைகளாகில் " நித்யத்
வம் அவைகளுக்கில்லாமல் போகவேண்டிவருமே? நித்யங்க
ளாகில் இச்சா லித்தங்கள் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்?
ஆகையினால் இரண்டுக்கும் ஏக ரூபமாக இச்சா லித்தத்வம்
சொல்லுவது அஸங்கதமாகாதோ என்னில்? அதற்கு ஸமா
தானமருளிச் செய்கிறார்—' நிதூங்களுக்கு ' என்றாய்பித்து.
இந்த நித்யத்வ இச்சா லித்தத்வத்திற்கு விரோத ஸங்கை
இத்தால் த்யோதிதம். 'இவனுடைய உஜ்ஜேயில்லாதபோது'
என்றாய்பிக்கும் வாக்யத்திற்கு இவன் ஸங்கல்பமில்லாதபோது
அவைகளுமில்லாமல் போகவேண்டிவரும். இவன் நித்யமாக
இருக்கட்டுமென்று ஸங்கல்பித்திருப்பதினால் அவைகள் நித்ய
மாயிருக்கின்றன. நித்யங்களைப்போல இச்சையினால் உண்டாக்
கப்படுவது அர்த்தமல்லவாகையினால் விரோதமில்லை என்
று தாற்பார்யம். இப்படி வெவ்வேறாக அர்த்தம் சொல்லுவதற்கு
பிரமாணமுண்டோ என்றிற் ஸங்கைக்குப் பரிஹாசமாக அநித்ய
வஸ்துக்களைப்போல நித்ய வஸ்துக்களும் அவனுக்குச் ஸரீரம்
என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்ருதி முதலியவைகளே பிரமாணம்
என்று நிருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டு 'எல்லாவற்றையும்
சேர்த்துச்சொல்லுகிற கூரத்தாழ்வானுடைய ஸ்ரீஸூக்தியை
பிரமாணமாக உதாஹரித்தருளுகிறார்—'இவ்வஸுத்ததை' என்
றாய்பித்து. இவ்வஸுத்ததை என்பதற்கு நித்யா நித்ய வஸ்துக்
களெல்லாம் பகவானுடைய இச்சைக்கு வசப்பட்டவைகள்

னும்படி நிற்கை. இவ்வய-ஓத்தை 1 'ஐவாத' னாவ தவ
விஸ்வபாபாய-ஓவாதா' என்கிற ஸ்ரோகத்தாலே தீழ்வானருளிச்
செய்தார். இவற்றில் ஸ்ரோகவிபாயதூமகையினாலே சூயெயகவ
மும் ஐவாத தூமகையினாலே சூயெயகவத்தோடே கூட

என்கிற அர்த்தத்தை என்றர்த்தம். இதற்குமேலிருக்கும் 'தித்யு
விபாபாவதூகெவகதெவதித்யு' என்பதையும் சேர்த்
தனுஸந்திக்கவேண்டும். 'ஐவாதூரீரீயாய் நிற்கிற நிலையிலே'
என்றும், 'இவை இரண்டும் ஸரீராதூலாவஸூதாழிவிலும்'
என்றும் கீழருளிச்செய்திருப்பது ஸங்கதமாகுமோ? இச்சா
நீனம், ஸ்வரூபநீனம், என்பவை வித்தித்தபோதிலும் ஸரீ
ராத்மபாவம் எப்படி வித்திக்கும்? ஸரீராத்மபாவத்தைச்
சொல்லுகிற ஸ்ருதிகளினால் ஸ்ரோகம்' இப்பாதி அர்த்தம் எப்
படி வித்திக்கும்? என்கிற ஸங்கதங்களுக்குப் பரிஹாசம் அருளிச்
செய்கிறார்—'இவற்றில்' என்றாய்க்கிறது. 'இவற்றில்' என்ப
தற்கு ஸ்வரூபநீனம், இச்சாநீனம், என்று கீழ் ப்ரஸ்தானித்த
அர்த்தங்களில் என்றர்த்தம். 'ஐவாதூரீரீயாய் தூமகையினாலே
சூயெயகவமும்' என்பதற்கு 'ஐவாதூரீரீயாய்' என்பதற்கு
ஸ்வரூபத்தை ஆகாசமாகவுடையது என்றர்த்தமாகையினாலே ஸர்வ
வஸ்துக்களும் ஸ்வரூபத்தைப்பற்ற ஆதேயங்கள் என்பதேற்படு
கிறது என்று தாற்பர்யம். 'ஐவாதூரீரீயாய் தூமகையினாலே சூயெய
கவத்தோடே கூட விபெயகவ சொஷகவங்களும் நோற்றுகின்
றன' என்பதற்கு 'ஐவாதூரீரீயாய்' என்பதற்கு ஆகாசம் முதலிய
வஸ்துக்கள் கிழாதபடி நிற்கிறது ஸங்கல்பத்தினாலே பாகையி
னால் அப்படிப்பட்ட வஸ்துக்களைப்பற்ற ஆதேயத்வமும், ஸங்கல்
பப்படி உண்டாக்கவும் அழிக்கவும் ப்ரவ்ருத்திகளைச் செய்கிக்க
வும் கூடியவைகளென நேற்படுகிறபடியினால் கிதேயத்வமும்,
அப்படித் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினாலே லோகங்களை ஸ்ருஷ்
டிப்பது முதலியது தன்னுடைய லீலை முதலிய ப்ரபோஜனங்
களுக்காக என்று ஸாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுகிற படியினாலும்
தன்னுடைய இஷ்ட ப்ரகாரம் எல்லா வஸ்துக்களையும் நடக்கும்
பொழுது தனக்கு அசிஷ்டங்களையாவது ப்ரபோஜன மில்லாத
வைகளையாவது புத்திமனனும் ஸக்தியையுடையவனுமாகிய ஒரு

வியேயகவ¹ஸௌஷங்களும் தோற்றுக்கின்றன. 1 'உவாடிதே
வஸ்துவஸ்தி கியகநாபெஷுஸ்ரீடிவிதள வஸ்துஸுஸ்ரீகாது'
என்கிறபடியே ஸாஸுஸௌஷங்களாயிறே இவை யிவ
னுக்கு ஸௌஷங்களாகிறது. ச்ரீ வியவேதகரேன்றது ஸகா

வன் செய்துகொள்ளமாட்டான் என்கிறந்யாயத்தினாலும், இந்தச்
சேதனசேதன வஸ்துக்களைத் தன்னிஷ்ட பாகாரம் நடத்துவது
தன்னுடைய ப்ரபோஜனத்துக்காக வாதலால் ஸௌஷத்வமும்
ஏற்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். இச்சாதீதங்களென்னவே
ஸௌஷத்வம் தோன்றுமோ என்னவருளிச்செய்கிறார்—'உவாடி
தே' என்றாய்ந்தது. 'ஸாஸுஸௌஷங்களாயிறே இவை
யிவனுக்கு ஸௌஷங்களாகிறது' என்பதற்குக் கீழ்ச்சொல்லிய
ப்ரமாணங்களினாலும் யுத்தியினாலும் ஸர்வரேச்சாதீதங்களாக
ஏற்பட்டிருப்பதினால் இந்தச் சேதனசேதன வஸ்துக்கள் இந்தப்
பகவானுடைய ப்ரபோஜனத்திற்காக ஏற்பட்டவைகள் என்
றேற்படுகிறபடியினால் ஸௌஷங்களாகிறது என்று தாத்பர்யம்.
'ஸாஸுஸௌஷங்களாயிறே' என்பது ஹேது கர்ப்ப விரோஷ
னம், அதாவது ஸர்வரேச்சாயத்தங்களாயிருப்பதினாலே என்
றர்த்தம். இச்சை இஷ்ட வஸ்துக்களைப்பற்றி யுண்டாகிறது,
அதாவது அநிஷ்டங்களும் ப்ரபோஜன ஸூத்யங்களும் யுத்திமா
னுக்கு இஷ்டங்களாகாது என்று தாத்பர்யம். ஸ்ரீகாது - ஸ்ரீய:
பதியான பகவான், விடிவிதள - சேதனசேதன வஸ்துக்களை,
வஸு - தன்னை, உஜிஸு - உத்தேஸித்தே, அதாவது தன்
னுடைய ப்ரோஜனத்திற்காகவே, வஸ்துவஸ்தி கியகநா
பெஷு: - ஸ்வரூபம், ஸ்திதி (ஸ்வரூபம் நிலைத்திருப்பது), தன்
னிஷ்டப்படி ப்ரவ்ருத்திக்குப்படி செய்வது, இது முதனிபவை
களினால், உவாடிதே - அங்கேரிக்கிறான், உகி லுகி வாமள
வகிஷி என்பதேமேல் ஸ்லோகம். என்று உபநிஷத்வாக்யம்
சொல்லுகிறது என்றர்த்தம். இப்படி 'ஸூரயீக' என்னும் பதத்
திற்கு வ்யாக்யானம் செய்தருளிமேல் 'ச்ரீ வியவேதக' என்
கிற பதத்திற்கு வ்யாக்யானமருளிச் செய்யப்போகிறவராய் அதில்
'ச்ரீ விய' என்னும் பதம் 'வேதக', 'கவேதக' என்கிற
இரண்டு பதங்களோடு மக்வயிக்கிறது என்று நிருவுள்ளத்தில்
வைத்துக்கொண்டு த்ரியிதசேதனரை நிருபித்தருளுகிறார்—

வ்ருதுஸம்ஸாரராயும் நிவ்ருதுஸம்ஸாரராயும் ஸம்ஸாரராதூ
ணாவவான்களாயுமுள்ள வரதத்ரு வெதகரைச் சொல்லு
கிறது. வலவெதகர் தங்களுக்கே உத்தடிசெயாகையாலே
யதி-ஃலெடிமில்லையாயிருக்க நிதூருக்குப்போலே உத்தூருக்கும்.

‘ஸ்ரீ விடவெதகர்’ என்றாம்பித்து. ‘ஸமுவ்ருதுஸம்ஸார
ராயும்’ என்பதற்கு துடர்ந்துவருகிற ஸம்ஸாரத்தையுடையவர்
களாயும் என்றர்த்தம். ‘நிவ்ருதுஸம்ஸாரராயும்’ என்பதற்கு
சிலநாள் ஸம்ஸாரம் துடர்ந்து வந்து இப்பொழுது அதிலிருந்து
விடுபட்டவர்களாயும் என்றர்த்தம். ‘ஸம்ஸாரராதூணா
வவான்களாயுமுள்ள’ என்பதற்கு ஒரு நாளும் ஸம்ஸார
ஸம்பந்த மில்லாதவர்களாய் மிருக்கிற என்றர்த்தம். ‘வரத
த்ரு வெதகரைச் சொல்லுகிறது’ என்பதற்கு இம்முன்றுவித
சேதகர்களும் பாரதந்தர்யத்தை யுடையவர்கள் என்று தாத்பர்
யம். இத்தால் பகவான் ஸம்ஸாரகாத்பந்தாபாவத்தை யுடைய
வனாயிருந்தபோதிலும் ஸ்வாபாவிகமான பாரதந்தர்யமில்லாமை
யினாலே பகவானைக் காட்டிலும் ஸ்வாவ்ருத்தி சொல்லப்பட்டது.
இப்படி சேதனர்கள் முன்றுவிதம் என்பது ஸங்கதமாகுமோ?
பத்தர்களாய் சில நாள் ஸம்ஸாரத்திலிருந்தவர்களுக்கே அந்த
ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பிறந்து முத்ததசை உண்டாகிறபடியினால்
பந்த முத்தாத்மாக்களுக்கு ஸ்வரூபத்தில் பேதமில்லையே?
என்றாகுஷ்பித்துக்கொண்டு ஸமாதானமருளிச் செய்கிறார்—
‘வலவெதகர்களுக்கே’ என்றாம்பித்து. ‘உத்தடிசெயாகையா
லே’ என்பதற்கு முத்ததசை உண்டாகிறபடியினாலே என்றர்
த்தம். ‘யதி-ஃலெடிமில்லையா யிருக்க’ என்பதற்கு அவஸ்தா
பேதமே ஒழிய ஸ்வரூபத்தில் பேதமில்லாமலிருக்க என்று தாத்
பர்யம். இப்படி ஆகேஷபம் அனுவதிக்கப்பட்டது. பால்யயௌ
வனாதிகளைப்போல இவ்வவஸ்தா பேதம் வஸ்து வேறு என்று
சொல்லுவதற்குக் காரணமாகாது என்று இந்த ஆகேஷபத்தின்
தாத்பர்யம். இந்த ஆகேஷபத்தை ஒப்புக்கொண்டு ப்ரயோஜன
மிருக்கிறபடியினால் இப்படிப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று
ஸமாதானமருளிச்செய்கிறார்—‘நிதூருக்குப்போலே’ என்றாம்பி
த்து. அதாவது பத்தர்களுக்கும் நித்யர்களுக்கும் இன்னுந்த
ஸ்வரூபமா யிருப்பதில் ஒரு பேதமில்லாமற் போனபோதிலும்

வரில் கட்டில் சுதூனவெஷ்டித் தோற்றகைக்காக
 லீவெதெய்யியும் சொல்லப்படுகிறது. ச்ரீ வ் ய ர வ ம்
 ஹ்மாத் உவ்மாதையாலே அவைதகாஸுத்தோடு ம்வயிக்
 கிறது. ச்ரீ வியாவைதகங்களைன்றது வுதாவுதகாலங்க

அஸாதாண தர்மமாகிற தர்மபூத ஜ்ஞானத்தில் ஸங்கேசவிகா
 ஸாதிகளாகிற வ்யத்யாஸமிருப்பதைப்போலவே முத்தருக்கும்
 பத்தருக்கும் வ்யத்யாஸம் இருக்கிறபடியினால் அதைத்தெரிவிப்ப
 தற்காக லீவாத்மாக்கள் மூன்று விதமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற
 தென்று தாத்பர்யம். அதாவது பால்ய பெளவனாதிதன் அஸாதா
 ரண தர்மமில்லாத ஸரீரத்தில் ஏற்பட்ட அவஸ்தா பேதங்களாகை
 யினால் அவைகள் தர்மி பேதத்திற்குக் காரணமில்லாமலிருந்த
 போதிலும் தர்மபூத ஜ்ஞானம் அஸாதாணமான தர்மமாகையி
 னால் அதின் அவஸ்தா பேதங்கள் ம்ருத்பிண்ட கடத்வாத்யவஸ்
 தைகளைப்பேரலே வேறு பெயரிட்டழைக்கும்படியா யிருப்பதி
 னால் இவ்வளவு வ்யத்யாஸமிருப்பதைக்கொண்டு பிரிக்கப்பட்
 டிருக்கிறதென்று ஸமாதானத்தின் தாத்பர்யம். 'சுதூன
 வெஷ்டி' என்பதற்கு அஸாதாண தர்மத்திலுண்டாகும்
 வ்யத்யாஸம் என்றர்த்தம். 'ஹ்மாத் வ்மாதையாலே'
 என்பதற்கு 'வெதகா வெதக' என்கிற பதங்களுக்கு த்வர்
 த்வஸமாஸமாகையினால் அப்படி த்வர்த்த்வஸமாஸமாயிருக்கிற பத
 ங்களுக்கு முன்னாலிருக்கிறபடியினால் என்றர்த்தம். இனி த்ரி
 விதாசேதனங்களை நிரூபிக்கிறார்—'ச்ரீ வியாவைதக' என்று
 ரம்பித்து. அதில் ஏகதேசமதத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்—
 'வுதாவுதகாலங்களைன்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள்' என்று.
 அதில் 'வுத' மென்பது கம்மால் கண்டறியக்கூடிய ப்ருதியி
 முதலிய பஞ்சபூதம் முதலிய வஸ்துக்கள். 'அவுத' மென்பது
 அப்படிக் கண்ணுக்குத் தெரியாத ப்ரக்ருதி, மஹத், அஹங்
 காரம் முதலியவைகள். அன்றிக்கே 'வுத'க்களைப்பது காம
 ரூப விபாகங்களையுடைய வஸ்துக்கள், 'அவுத'க்களைப்பது
 ஆமரூப விபாகங்களில்லாத வஸ்துக்கள், என்றாகவுமாம். அவர்கள்
 பகஷத்தில் வ்யக்தம், அவ்யக்தமாகிய இரண்டும் ப்ரக்ருதியின்
 அவஸ்தையைச் சொல்லுகிறபடியினால் ஸூத்தஸத்வமான் வஸ்து
 இதில் சொல்லப்படாமையினால் அதற்குப் பகவதநீனத்வம் ஏற்

ளேன்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். அவர்களும் த்ரி மூணகால விஞ்ஞானமான சாமவஸகவர உபாபேதகத்தூத ஸாஸாந நிர உபணத்திலே சாமாஸ்யயவிஞ்ஞானாநிர உப விஸேஷணமாகச் சேர்த்தகாலநிப்பார்கள். த்ரி மூணகால சாமவஸகங்களென்கிற முன்றையும் த்ரி விபாபேதகங்க ளென்று சிலர் நிவடிவரிப்பார்கள். இவற்றை ஸவித்துக்க

படவிலையே என்கிற ஆகேஷபத்திற்கு அவர்கள் சொல்லும் ஸமாதானத்தை யருளிச்செய்கிறார்—‘அவர்களும்’ என்றாம்பித் து. ‘த்ரி மூணகாலவிஞ்ஞானமான சாமவஸக’த்தை என் பதற்கு ‘வஸுதாவஸுத’ என்கிற இரண்டு பதங்களும் த்ரிசுணத் தைக் குறிக்கிறபடியினாலும் காலமும் சொல்லப்பட்டபடியினாலும் அசேதனமாகையினாலே அவர்ப்பம் நிரூபிக்கவேண்டிய சாத்த ஸத்வத்தை என்றர்த்தம். ஸாஸாந நிர உபணத்திலே’ என்றாம்பிக்கும் வாக்கத்திற்கு சாமாஸ்யமான திவ்யமங்கள விக்ரஹ விரிஷ்டனான ஸர்வாணை ப்ராப்பமும் ப்ராபக மு மாகையினால் அப்படிப்பட்ட சாமாஸ்யமான திவ்யமங்கள விக்ரஹம் சாத்தஸத்வமாகையினால் ஸர்வாணைச் சொல்லுகிற ‘வஸு’ பதத்திலே விஸேஷணமாகச் சேர்த்து நிரூபிப்பார்கள் என்று தாத்பர்யம். தர்மபூதஜ்ஞானமும் அசேதனமாயிருக்க சேதனமென்றெடுத்த விடத்தில் விஸேஷணமாகத் தேற்றி கிறபடியினாலே அதைப் பிரித்துச் சொல்லவிலையே, அதைப் போலவே இங்குமென்றிவர்கள் அபிப்பிராயம். மற்றொரு பக்ஷ த்தை நிரூபித்தருளுகிறார்—‘த்ரி மூண’ என்றாம்பித்து. ‘சிலர் சொல்லுவார்கள்’, ‘சிலர் நிவடிவரிப்பார்கள்’ என்பதினால் இதுவே யுக்தி உக்த மென்பதேற்படுகிறது. அதாவது சேத னம் என்கிற பதத்திற்கு ஜ்ஞானாஸ்யமான வஸ்து என்றர்த்த மாகையினால் தர்மபூதஜ்ஞானம் அந்தப் பதத்தினாலேயே சொல் லப்படுகிறதென்பதுசுதம். ஸ்ரீய:பதியைக் குறிக்கிற ‘வஸு’ என் னும் பதத்தில் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்திற்கு ஸூசகமான பதங்களொன்றுமில்லை. மேலே சொல்லப்போகிற ஸ்வரூப ஸ்திதி முதலியவைகளிலும் திவ்யமங்கள விக்ரஹ விரிஷ்டமா கவே இருக்கவேண்டு மென்கிற நிர்ப்பந்தமுமில்லை. ஆகையி னால் திவ்யமங்கள விக்ரஹம் அங்கு விவக்ஷிதம் என்பது

ளென்று மவெததங்களுள்ளும் சொன்னது இவற்றிற்கு ஜோதா
ஸூயக்யமில்லாமையடியாக வாகையாலே. அபுராகுதாவித்
தேன்று ஒன்றைச் சொல்லலாமோ, அபுராகுதமான சூதா
வைப்போலே சித்தேன்ன வேண்டாவோ வேன்கிற பொடித்
திற்கு லுராகுதங்களன்றிக்கே அவித்துக்களாயிருக்கிற காராவி
களை ஐஷாணமாக்கிப் வாரிஹாரஞ் சொல்லுவது. அவெ
ததக்யமுண்டாயிருக்க ஜோதாஸூயக்ய வவநவலுத்தாலே

க்ஷிப்தகல்பனம் என்று திருவுள்ளம். 'இவற்றை' என்பதற்கு
ப்ரக்ருதி, காலம், ஸூத்தஸத்வம், என்கிற இவைகளை என்றர்த்
தம். 'சொன்னது' என்பதற்கு ஸாஸ்திரீயங்களில் சொல்லப்பட்
டிருக்கிறது என்று தாத்பர்யம். இந்த ஆகேஷபத்தின் கருத்தா
வது—ஜ்ஞானஸ்ரயமல்லாத வஸ்துக்கள் அசேதனமென்று
சொல்லப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட வஸ்து ப்ரக்ருதி. ப்ரக்
ருதியைத் தவிர வேறுகூட ஆத்மா சேதனமென்று சொல்லப்படு
கிறது. அதைப்போல அப்ராக்ருதமா யிருக்கிற ஸூத்தஸத்வ
த்தை ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுவதைப்போல சித்தேன்றல்ல
வோ சொல்லவேண்டும். அப்ராக்ருதமாதில் ஜ்ஞானஸ்ரயமாக
வல்லவோயிருக்கவேண்டும்—என்பது. 'லுராகுதங்களன்றிக்கே'
என்றாரம்பிக்கும் ஸமாதான வாक்யத்திற்கு ப்ரக்ருதியைச் சேர்
ந்ததாக இல்லாமலும், அசேதனங்களாயும் சில வஸ்துக்க
ளுண்டு. அவையாவன காலம், தர்மபூதஜ்ஞானம். அவை
களைப்போல இதுவும் அசேதனமாயிருக்கலாம், என்று ஸமா
தானம் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டியது என்று தாத்பர்யம்.
'சூழி' என்னும் பதத்தினால் தர்மபூதஜ்ஞானம் சொல்லப்படு
கிறது. இதில் நித்ய விபூதியைப் பற்றிய பக்ஷாந்தரத்தை
அருளிச்செய்கிறார்—'அவெததக்யம்' என்றாரம்பித்து. மேற்
சொல்லிய பக்ஷத்தில் ஸூத்தஸத்வ தாய்பத்தை தர்மபூதஜ்
ஞானத்திற்காஸ்ரயமாக இல்லாமையினால் அசேதனமென்றும்
சொல்லலாம் என்பதேற்பட்டது. இங்கருளிச் செய்ப்போகிற
பக்ஷத்தில் அசேதனம் என்று சொல்லலாமே ஒழிய அசித்
என்று சொல்லக்கூடாது என்கிற விஸேஷமேற்படுகிறது.
'அவெததக்யமுண்டாயிருக்க' என்பதற்குத் தர்மபூதஜ்ஞானத்

யசு-பல-உதஜோகத்திற்குப்போலே ஸாஸவசுத்திற்கும் விஹு
ஸுவாஸுஸு முண்டென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இங்கு
அவெதகசுவம் ஒரு ஜோகத்திற்கு ஸாஸயமல்லாத யசு-
பல-உதஜோகத்திற்கும் வசாகம். இது தி விபவெதமாவ
வாசுத்திலே விசொஷணமாய்க் கொண்டு பூதிவாழித
மாகையாலே பிரியச் சொல்லப்பட்டதில்லை. வஸவ-பு-வஸு-க்க
ளுக்கும் வஸாயசு-பு-மும் வெவயசு-பு-மும் பூரணநியத

திற்கு ஸாஸயமில்லாமையினாலே அசேதனம் என்று சொல்லக்
கூடியதன்மை இருந்தபோதிலும் என்றர்த்தம். 'ஜோகாஸு-
வசுவவகவஸுத்திலே' என்பதற்கு 'ஜோகாதகஸுபா கொகாஃ'
இத்பாதி வசனங்களை யனுஸரித்து என்று தாற்பர்யம். இதிலே
இந்த க்ரந்தகர்த்தாசிற்கு ஸ்வபகூமென்பது 'ஹவஸு-
வாஸுபு-பண்ணினவர்கள் ஜோகாதகஸுபா ஸாஸு-
மாகையாலே ஸாஸவசுஸு-பு-த்தை ஸுப-பூகாஸமென்பர்
கள்' என்றாம்பித்து அதற்கு விரோத ஸங்காபரிஹாச பூர்வக
மாக தத்வத்யாச சிந்தனாதி காரத்தில் சிசுபிக்ஷப்பட்டிருப்பதி
னாலும், 'ஹவஸு-வாஸுபு-பண்ணினவர்கள்' என்
றகுளிச் செய்திருப்பதினாலும் ஏற்படுகிறது. 'இங்கு அவெத
கசுவம்' என்றாம்பிக்கும் வாக்யத்திற்கு தர்மபூதஜ்ஞானத்திற்
காஸ்யமில்லாமையாலே தர்மபூதஜ்ஞானமும் அசேதனம். அப்
படி இருந்தபோதிலும் 'வெகத' என்கிற பதத்தில் விசொ
ஷணமாய்க் கொண்டு சொல்லப்படுகிறபடியினாலே இங்கு தனி
த்து அது சிசுபிக்ஷப்படவில்லை என்று தாற்பர்யம்.

இப்படித் தர்மபூத ஜ்ஞானம் அசேதனமாகில் கடாநிகளைப்
போல அஸ்வயம் ப்ரகாஸமாக இருக்கவேண்டாவோ? ஸ்வயம்
ப்ரகாஸமா யிருக்கும்படி என்னனே? மேலும் த்வயமாகில்
எப்பொழுதும் ஜீவாத்மாவை ஆஸ்யித்தே திற்சை அஸம்பாவித
மன்றோ? என்றிவை முதலிய ஸங்கைகளைப் பரிஹரித்தருள்கிறார்-
'வஸவ-பு-வஸு-க்களுக்கும்' என்றாம்பித்து. 'வஸவ-பு-வஸு-க்களுக்
கும்' என்பதற்கு சித், அசித், 'ஈஸ்வரன்' என்கிற எல்லா வஸ்துக்
களுக்கும் என்றர்த்தம். 'வஸாயசு-பு-மும் வெவயசு-பு-மும்' என்

மாதையாலே வயா பூரணமாய் காயும். இவ்வெதகா
வேதங்களுக்கு வுர உபமாவது வூரவாரணமான
யக்ஷத்தாலே நிர உபணீயமான யக்ஷ. ஸ்ரீதியாவது
இதினுடைய காலாஜராமுவர்த்தி. பூவர்த்தியாவது வூர

பதற்குச் சில வஸ்துக்களுக்குச் சில ஆகாரங்களினால் ஸாத்ரு
ய்ய முண்டாயிருந்தபோதிலும் சில ஆகாரங்களினால் வ்யத்யாஸ
முண்டென்பது ஸேகத்தில் வித்தம். ஜலம், தேஜஸ், என்பவை
இரண்டும் பஞ்ச பூதங்களில் ஒன்றாயிருக்க ஜலத்திற்கு பரிதஸ்பர்
ஸமும், தேஜஸ்ஸுக்கு உஷ்ண ஸ்பர்ஸமும் காணப்படுகிற
படியினால் தாவ்யம் என்கிற ஆகாரத்தில் வூர உக்யமும்,
கீழ்க்குறித்த வ்யத்யாஸத்தினால் 'வெவ உக்யமும்' ப்ரமானங்
களினால் காட்டப்படுகிற படியினால் அறியப்படுகிறது.
அதைப்போலவே இவ்விடத்தில் தர்மபூத ஜ்ஞானத்திற்கும் மற்
றைய அசேதனங்களுக்கும் ஸாதர்ம்ய வைதர்ம்யங்களை ஒப்புக்
கொள்ளவேண்டும் என்று தாத்பர்யம். இப்படி 'த்ரி விஸுவேத
காவேதக' என்பதற்கு வ்யாக்யானமருளிச்செய்து மேல்
'வூர உப ஸ்ரீதிபூவர்த்திலேஷம்' என்பதற்கு வ்யாக்யான
மருளிச்செய்திருர்— 'இவ்வெதகாவேதங்களுக்கு' என்றாம்
பித்து. வூரவாரண உக்யத்தாலே - அந்தந்த வஸ்துக்களு
க்கே உரிய ஸ்வபாவங்களாலே 'நிர உபணீயமான யக்ஷ'
என்பதற்கு மனுஷ்யன், பசு, முதலிய வஸ்துக்களை எந்த ஆகா
ரங்களைக்கொண்டு இது மனுஷ்யன், இதுபசு, என்று நிரூபிக்
கிறோமோ, அப்படிப்பட்டவைகளாய், மற்ற வஸ்துக்களுக்கு இல்
லாதவைகளான கைகால் முதலியவை கழுத்துச் சதை, கொம்பு,
முதலியவைகள், இவைகளைக்கொண்டு மனுஷ்யனை இவன் மனுஷ்
யன் என்றும், மற்றைய வஸ்துக்களைவிட வேறுபட்டதாயும்,
பசுவை இது பசுவென்றும், மற்றைய வஸ்துக்களைவிட வேறு
பட்டதாயும் தெரிந்து கொள்ளுகிறோமல்லவா. அப்படிப்பட்ட
ஆகாரங்களை யுடையதாகிய வஸ்து என்று தாத்பர்யம். 'ஸ்ரீ தி
யாவது இதினுடைய காலாஜராமுவர்த்தி' என்பதற்கு
அப்படிப்பட்ட வஸ்து சில நாழிகை கள், வாரம் முதலிய காலங்
களில் துடர்ச்சியாக நிற்கை என்று தாத்பர்யம். 'பூவர்த்தி
யாவது வூரவாரணம்' என்பதற்கு இவைவினுடைய க்ரிபா கிரே

வாரம். திவ்யதீரவிவ வூர்வாரமும் ப்ருவ்யதீவியெ
ஷம். இவ்வெதநாவெதநங்களுடைய. ஸ்ராதீவஸ்தி ப்ரு
வ்யதீகள் முன்றுக்கும் மெடிமேன்றது அவ்வொபுராணங்
கள் சோன்ன பிரிவு. இங்கே ஸ்ராதீகெதூரியலே நாகா

ஷம் என்று தாத்பர்யம். அதாவது முன்பிருந்ததைவிட வேறு பட்டு இருக்கை ஆகையினாலே நிவ்ருத்தியும் மனதின் வ்யாபாரமாகிய ஸங்கல்பம் முதலிய காரியமாகையினால் ப்ரவ்ருத்தியின் விசேஷமென்றருளிச்செய்கிறார்—‘நிவ்ருத்திரூப’ என்றாரம்பித்து ‘ஹ்ரூப ஹ்ருதிவ்ருத்தி’கள் முன்றுக்கும் ‘லேடி’ மென்றது’ என்பதற்குக் கடைசியில் இருக்கும் ‘லேடி’ என்னும் பதம் கீழ்ச்சொல்லிய முன்று பதங்களிலும் ‘ஹ்ரூப ஹ்ருதிவ்ருத்தி, ஹ்ருதிவ்ருத்தி, ஹ்ருதிவ்ருத்தி’ என்றவையிற்றே தென்று தாத்பர்யம், ‘அவ்வோபாசாணங்கள் சோன்ன பிரிவு’ என்பதற்கு அந்தந்த வஸ்துவைத் தெரிவிக்கக்கூடிய ப்ரமாணங்களினால் அந்தந்த வஸ்துக்கள், எப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையுடையவைகள், எப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்திகளை யுடையவைகள் என்றறியப்படுகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட வ்யத்யாஸங்கள் என்று தாத்பர்யம். அதாவது ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்கள் மனுஷ்யன் பக முதலிய வஸ்துக்களைக்காட்டும் பொழுது மற்ற வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாய் அவைகளுக்கே அஸாதாரணமான ஆகாரங்களையும், அந்த ஆகாரங்களுக்கு ஆதாரமான வஸ்துவையும் அவைகள் இவ்வளவுகாலம் துடர்ச்சியாய் நிற்கின்றன என்பதையும், அவைகளின் நிற்பது, நடப்பது முதலிய வ்யாபாரங்களையும் காட்டுகின்றன வாகையினால் அந்தந்த ப்ரமாணங்களினால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டபடி ஏற்படுகிற அந்தந்த வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளின் வ்யத்யாஸங்கள் என்று தாத்பர்யம். இப்படி வாக்யத்திற்கு அந்தந்தத்தை நிரூபித்தருளி இந்த வாக்யத்தினு லேற்பட்ட தத்வத்யாயங்களின் விசேஷமாகிற ப்ரயோஜனத்தை யருளிச் செய்கிறார்—‘இங்கே’ என்றாரம்பித்து, ‘ஹ்ருதிவ்ருத்திவ்ருத்தி’ என்பதற்கு ‘ஹ்ருதிவ்ருத்தி’ என்றாரம்பித்து ‘லேடி’ என்னுமளவாக உள்ள வாக்யத்

புக்ராசமான ாஸ்யஸரிதவ்யலெடித்தையும், ாஸ்யரிதவ்யங்களில் வெதகாவெதக லெடித்தையும், அவை தன்னில் அவாணர லெடித்தையும், யஜி-யஜி லெடித்தையும், வெ

தினாலே என்று தாற்பர்யம். 'மாமாகாபுக்ராசமான' என்பதற்கு அனேக விதங்களான என்றிர்த்தம். இது ஒவ்வொரு பேதத்திலும் அர்வயிக்கிறது. ாஸ்யஸரிதவ்யலெடித்தையும் - ஈஸ்வரன் அவனால் நியமிக்கப்படும் வஸ்துக்கள் இவைகளின் வ்யத்யாஸத்தையும். இது அநேகவிதமாக யிருப்பதாவது ஈஸ்வரனுடைய நிபமனத்தினுடைய பேதங்கள் என்பது அதாவது அவனவன் கர்மானுகுணமாக ஈஸ்வரன் நியமிக்கிறதும்தவனால் நியமிக்கப்படும் வஸ்துக்கள், இவைகளின் பேதங்கள் என்று தாற்பர்யம். அன்றிக்கே ஈஸ்வரனுக்கும் அவனால் நியமிக்கப்படும் வஸ்துக்களுக்கும் பேதம் அனேகவிதம். அதாவது அவன் ஸர்வஜ்ஞன், இவை அல்பஜ்ஞங்கள்; அவன் கர்மஸம்பந்தமற்றவன்; இவை கர்மஸம்பந்தத்தையுடையவைகள்; அவன் ஸர்வஸாத்தன், இவை அல்பஸாத்திகள், என்றிவை முதலிய வ்யத்யாஸங்கள் என்று தாற்பர்யமாகவுமாம். இது த்ரிவித சேதனா சேதனங்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதங்களை ஸ்வாநிசமாகவுடையன் என்கிற பஹுவீஹிஸமாஸத்தினால் ஏற்படுகிறது. 'ாஸ்யரிதவ்யங்களில் வெதகாவெதகலெடித்தையும்' என்பதற்கு அவனால் நியமிக்கப்படும் வஸ்துக்களில் சேதனம், அசேதனம், என்பவைகளுக்குள் வ்யத்யாஸங்கள் அநேகங்கள். அவைகளெல்லாம் 'வெதக', 'சுவெதக' என்று பிரித்துச்சொல்லி யிருப்பதினால் ஏற்பட்டன என்று தாற்பர்யம். 'அவை தன்னில் சுவாணரலெடித்தையும்' என்பதற்கு அந்தச் சேதனங்களுக்குள்ளும் அசேதனங்களுக்குள்ளும் பிரிவுகள் அனேகம் விதம் என்று தாற்பர்யம். இதுவும் 'த்ரிவிய' என்பதை 'வெதக', 'சுவெதக' என்பதோடு அர்வயிப்பதினால் லேற்படுகிறது. 'த்ரிவிய' என்று பொதுவாக இருந்தபோதிலும் அப்படிப்பட்ட பிரிவு ஒவ்வொன்றுக்குள்ளும் பேதம் எண்ணிறந்தவைகள் என்று தாற்பர்யம். 'யஜி-யஜி லெடித்தையும்' என்கிற - இ-த்தில் 'யஜி-ய' என்பது வஸ்து, 'யஜி-ய' என்பது அநி

இவ்வீழாநதகவ மிருக்கும்படியை வனகஸூரஸூத நிதி
யொவழி ஸாவூ ; ஸாவூ விஷ்ணுசொஷஷு ; ஜமத
வடும் ஸரீரனெ ; வவடும் வஸாவொஷி ததொவழி வ

வாயுமிருக்கிற பரமாத்மா ஒருவன் என்று சொல்லுவதில் தாத்பர்ய
மே பொழிய அவனை பொழிந்த ஸர்வமும் மித்யை என்பதில்
தாத்பர்யமில்லை. அவைகள் அவனுக்கு விசேஷணங்களாய் நிற்
கின்றன என்றபடியினால் விரோதமில்லை என்று கருத்து.

இவ்விடத்தில் 'பயாவொஷத்யவஸூரஸூத' கவிதீபொர
வழி மூலகமே. உதி ததூஷு த்யவதி திவாரணவரம் வமஃ ।
த தூ தகஸூத ததூ தூகஸூதாதிதிஷேபகா' என்ற
ஸ்ரீ ஜனவந்தார் ஸ்ரீ ஸூக்தி அனுஸந்தேபம். இ தி ன்
கருத்து ஸம்ஸாட்டான சோழாஜன் அத்விதீபன் என்று
சொல்லுகிற இந்த வார்த்தை அவனுக்கு ஸத்ருஸமான
வேறொரு ராஜா கில்லை என்று சொல்லுவதில் தாத்பர்ய
முடையதே ஒழிய, அவனுக்குப் பின்னா, முதலியவர்கள்
இல்லை என்று சொல்லுகிறதில்லை. இதைப்போல அத்விதீப
என்னும் பதத்திற்கு ஸத்ருஸமானவன் இல்லை என்பதில்
தாத்பர்யம் என்பது. இனி 'வஸூரஸூத' என்றாரம்பிக்கும்
வாக்யத்தில் சொல்லப்படுகிற த்ரிவித சேதனங்கள் த்ரிவித
அசேதனங்கள், ஈஸ்வரன், இவர்களுடைய ஸ்வரூபங்களைப்
பற்றி ப்ரமானங்களை ஸங்க்ரஹேண உதாஹரித்தருளுகிறார்.
அதில் முதலில் ஈஸ்வர ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கும் ப்ரமா
ணங்களைக்காட்டி வருகிறார்—'இவ்வீழாநதகவம்' என்றாரம்
பித்து. ஸாவூ - தீபமிக்கிறவன், வனகஃ - ஒருவனே, கவிதீ
யஃ - இரண்டாவது, ஸாவூ - தீபமிக்கிறவன், த - இல்லை,
விஷ்ணுஃ - பகவான், கஸொஷஷு - கால வஸ்துகிறதும்,
ஸாவூ - தீபமிப்பவன், தெ - உமக்கு, வவடும் - எல்லா,
ஜமகஃ - லோகமும், ஸரீரம் - ஸரீரம், வவடும் - எல்லா
வஸ்துவையும், வஸாவொஷி - அந்தர்பாமியாக வ்யாபரித்
திருக்கிறாய், தகஃ - ஜகையினால், வவடும் - எல்லா வஸ்துக்க
ளாகவும், சவழி - ஆகிறது, அன்றிக்கே எல்லாப் பதங்களி
னாலும் சொல்லப்படுகிறவனாக ஆகிறது. இந்த ப்ரமானங்களி

வடி; மதுரிகளில் கண்டு கொள்வது. த்ரிவீயவெதக
ருடைய பூகாரங்களை வுஷாஷாஷா கலாஷேவாதக
ஷா; வஸவஷா | வீணாஷா கலாவதஷா
மஸதஷா வுதா; மஹா ஜோகஷாபரி து க்ஷ வஸ
யஷா கலதா; | ஸமேஷா தோவஜாயகே பூவபே
க வுயனி வ; பவெஷா வஸுனி வஸுரய; மதுரிகளி
லே அறிவது. த்ரிவீயா வெதகத்தின்படியை ' அவெத

னல் பகவான் ஸ்வர்த்தர்பாமி, ஸ்வரீபந்தா, இவணிப்போல்
எல்லாவந்துக்களையும் சிபமிக்கிறவன் வேறு. ஒருவனும் இல்லை
என்று சொல்லப்பட்டபடியினால் த்ரிவித சேதனங்களையும் தான்
சிபமிக்கிறான் என்று சொல்லுகிற ' ஸுராயித ' என்னும்
பதத்தினர்த்தத்திற்கு ப்ரமானம் உதாஹரிக்கப்பட்டதாகிறது.
மேல் த்ரிவித சேதன ஸ்வரூபத்திற்கு ப்ரமானங்களை யுதா
ஹரித்தருளுஞர்—வுஷாஷா; - ப்ரும்மா முதலிய, வஸ
தா; - எல்லா, ஷேவா; - தேவதைகளும், க்ஷாஷா; - மனி
தர்களும், துஷா - அப்படியே, வஸவா; - பசுக்களும், வீணா
ஷா - பகவானுடைய ப்ரக்ருதிபாதிர, கலாவதஷா - பெரிய
கழலிலிருக்கிற, ஜோஷா - அஞ்ஞானமாகிற, மஸதஷா -
இருட்டினால், சூவதா; - மறைக்கப்பட்டவைகள். இது பத்த
ருடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ப்ரமானம். மஹா - இந்த, ஜோகா -
ஜ்ஞானத்தை, உவாபரிதா - அடைந்து, க்ஷ - என்னுடைய,
வஸயஷா - ஸாந்ருஸ்பத்தை, சூவதா; - அடைந்தவர்கள்,
ஸமேஷா - ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும், தோவஜாயகே - சிற
க்கிறதில்லை, பூவபே - ப்ரளயகாலத்திலும், கவ்யுயனி -
விழிப்பை யடைகிறதில்லை. இது முத்தர்களின் ஸ்வரூபத்திற்கு
ப்ரமானம். வஸுரயா; - சித்பனஞ்சிகள், யக்ஷ - ஏந்தப்பகவா
னுடைய பாம்பதத்தை, வஸுனி - எப்பொழுதும் பார்த்துக்
கொண் டிருக்கிறார்களோ. இது சித்பனஞ்சிகளுடைய ஸ்வ
ரூபத்திற்கு ப்ரமானம். இனி த்ரிவிதா சேதனங்களின் ஸ்வ
ரூபத்திற்கு ப்ரமானம் அருளிச் செப்கிறார். அவெதகா -
அறிவில்லாதது, வஸாஷா - அயனனுடைய ப்ரபோஜ

கா வராய-தா வ நிதூ லாதத விநி யா | த்ரி மணா
கரி-புணா-ம் கெட-தும் ப்ரக்யதெ ரூப வ ஶு-புதெ; ஸதா
ஶி-ப-வாறு கா-லோ தானோ-வஸு ஶிஜ வி-பு-தெ |
ஶவ-பூ-ஶி-நா-வஸு த-வெ-பு-தெ ஶ-ம-பு-வஸி-த-ஸ-ப-பா? |
ஶி-வ-பூ-வஸு-த-வெ-பு-தெ ஶ-ம-பு-வஸி-த-ஸ-ப-பா? |

னத்தபே தனக்கு ப்ரபோஜனமாக யுடையது, நிதூ -
அழிகில்லாதது, லாததவிநி யா - எப்பொழுதும் மாறாதது
யுடையும் தன்மை யுடையது. த்ரி மணா - ஸத்வ
ரஜஸ் தமஸ்களென்ற மூன்று குணங்களுக்கும் காரணமானது.
கரி-புணா-ம் - புண்ப்பாப ரூபகர்மங்களிற் செப்தவர்களுக்கு,
கெட-தும் - அந்தக் கர்மங்களின் பலங்களாகிய ஸுகதுக்கம்
கள் உண்டாகும் இடம் (உதி - என்ற), ப்ரக்யதெ - ப்ர-
க்ருதிபிணைய, ரூபம் - ஸ்வரூபம், உ-பு-தெ - சொல்லப்படு-
கிறது இது ப்ரக்ருதியின் ரூபத்திற்கு ப்ரமானம், கா-ல-பா-
த-பா-பா-வஸு - பகவான், ஶதா-பி - உத்பத்தியில்
லாதது, அன்றிக்கே, ஶ-ம-பு-வஸு - பகவானுபே, அதாவது பக-
வானுக்கு விபூதியாகிய, கா-ல-பா - காலம், ஶதா-பி - உத்பத்தி-
யில்லாதது. 'ரூப-பா-பா-வஸு' என்பதைப் பேரால் விபூதியையும்
விபூதிமானையும் ஒன்றாகச் சொல்லிவிருக்கிறது என்றறியவும்.
விஜ - ஓ! ப்ராம்முனை, ஶ-ம-பு-இ-த-க-காலத்திற்கு, அதாவது
கால ரூபமான பகவானுக்கு, ஶ-ம-பு - முடிவு, க-வி-பு-தெ -
இ-ம-பு, த-க-பு - ஆகையினால், ஶ-ம-பு - இ-த, ஶ-ம-பு - ஸ்ரு-
ஷ்டி, வஸி-தி - சுகிப்பது, ஶ-ம - ப்ரளயம், இவைகளின்,
ஶ-ம-பு-பா - தியமங்கள், ஶ-ம-பு-ஶி-நா-பு - விட்டுப்போகாமலிருக்-
கின்றன. அதாவது இடையிடாமலிருக்கின்றன என்று தாத்பர்-
யம். அன்றிக்கே, 'ஶ-ம-பு' என்பது பகவானை யடைவதா-
கிய மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இது காலத்தின்
ஸ்வரூபத்திற்கு ப்ரமானம். ஶி-வ-பூ - உத்க்ருஷ்டமான ஸ்தான-
மானது, ஶ-ம-பு - கிழத்தனம் முதலியதில்லாதது, ஶ-ம-பு-
பா - அனலிட்டரிய முடியாதது, க-வி-பு-தெ-பா - இதரர்களி-
னால் அறியமுடியாதது அன்றிக்கே ஶ-ம-பு-பா - இதர ப்ரமா-

மஹேஸ்வரபுராணம் உதாரணிகளிலே காண்பது. தமஸுக்
ககணரமாய் அக்ஷரமென்றேதப்பட்ட ச்ரீ மூணவாரிணா
வீசேஷமே வாரவாடி மென்றும் காணும் இப்படியே
ஒரு ச்ரீ மூணவாரிணா மென்றும் சொல்லுகிற லேஷா

ணங்கனினால் அறிபமுடியாதது, உபாதிபுஜேத்யம் - ப்ரத்யக்ஷ
த்தினாலறிப முடியாதது, சூ மஹேஸ் - ஸாந்திரங்கனினால் அறி
பத்தக்கது, சூடி - எல்லாவற்றிற்கும் முதலானது இது ஸூத்
த ஸத்வத்தின் ஸ்வரூபத்தில் ப்ரமாணம் இந்த ஸூத்த ஸத்வத்
தைப்பற்றிய மதாந்தரால்தர்களினுடைய அபிப்பாயத்தைஎடுத்துக்
காட்டி அதை நிராகரித்தருளுகிறது - 'தமஸுக்கு' என்றாய்வித்து
'தமஸுக்கு அக்ஷரமாய்' என்பதற்குத் தமஸ்ஸக்கடுத்துப்
பிறகு உண்டாகியதாய் என்றித்தம். அவ்யக்தம் அக்ஷரத்தில்
லயிக்கிறது அக்ஷரம் தமஸ்ஸில் லயிக்கிறது தமஸ்ஸு ப்ரமாத்மா
கிடத்தில் ஒன்று சேருகிறது என்றித்தமுள்ள ஸ்ருதிவாக்
யத்தில் அக்ஷரத்திற்குத் தமஸ்ஸில் லயம் சொல்லியிருப்பதி
னால் தமஸ்ஸுக்குப் பிறகு அக்ஷரம் உண்டாகிறதென்றேற்
படுகிறது என்று தாத்பர்யம். ஒதப்பட்ட ஸ்ருதியில் சொல்
லப்பட்ட ச்ரீ மூணவாரிணா வீசேஷமே - ப்ரக்ருதி
யின் ஒருவிதமான மாறுதலே, வாரவாடி - இத்தால்
ஸூத்த ஸத்வம் என்பதொன்றில்கூட அது ப்ரக்ருதியைப்பிடி
அநீதமானதென்பதுமில்லை என்பது விவக்ஷிதம். 'காணும்'
என்றாய்விக்கும் வாக்யத்திற்கு ஸ்ருதியில் காலம் என்
தேயில் சொல்லப்படாமல் போனபோதிலும் வேறொரு த்ரவ்ய
மென்று கல்பிப்பதைவிட ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமென்று சொல்லு
வதே உசிதமாகையினால் காலமும் தனித்ததொன்றென்பதில்லை.
ஆகையினால் அசேதனம் ஒன்றென்றே சொல்லி யிருக்கவேண்
டும். அதையும் சேர்த்து த்ரிவித அசேதனமென்று சொன்னது
அஸங்கதம் என்று பூர்வபக்ஷியின் அபிப்பாயம். 'லேஷாலேஷ
வாரிகளுக்கு' என்பதற்கு ஸூத்த ஸத்வம் காலம், இவைகளின்
ஸ்வபாவங்களை ப்ரக்ருதியைவிட வேறு பட்டதாக ஒப்புக்கொண்
டு ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமென்று சொல்லுகிறபடியினால் ஸ்வபா
வத்தில் பேதத்தையும், ஸ்வரூபத்தில் வீத்யத்தையும் 'ஒப்புக்
கொள்ளுபவர்களுக்கு என்று தாத்பர்யமே, அல்லது பேதா

லேஷ்வரிகளுக்கு பூரணலாவமும் பூரண விரோத
மும் ஸ்வவச விரோதமும் கண்டுகொள்வது. இப்படி

பேதவாதி பென்று பாதானமாய்ச் சொல்லப்படுகிற பாஸ்காமதம்
சொல்லப்படவில்லை. அவர்கள் பாம்மத்திற்கும் ஐகத்திற்குமன்
னோ பேதா பேதத்தைச் சொல்லுகிறார்கள் என்றறியவும்.
'பூரணலாவமும்' என்பதற்கு இப்படிக்காலமும் ஸூத்த
ஸத்வமும் பாக்ருதியின் பரிணாமங்கள் என்று சொல்லுவதற்கு
பாமாணங்கள் ஒன்றுமில்லை. 'அந்தப் பாமாந்மா அக்ஷரமென்று
சொல்லப்படுகிற பாம்பதத்தில் இருக்கிறான்' என்றர்த்தமுள்ள
ஸ்ருதி வாக்யத்தை மாத்திரம் கொண்டு பாக்ருதியின் பரிணாம
மான அக்ஷரமே பாம்பதம் என்று சொல்லுவது உசிதமல்ல.
அக்ஷரம் என்னும் பதம் அழிவில்லாத வஸ்துவைச் சொல்லுமா
கையினால் அது அக்ஷரமான புருஷனை எந்தப் பாம்ம வித்யை
யினால் அறிகிறோனோ என்றர்த்தமுள்ள, ஸ்ருதிவாக்யத்தில் பாம்பத்
வைப்பற்றியும், 'அழிவில்லாத அக்ஷரமென்று சொல்லப்பட்ட
வன் ஜீவாத்மா' என்றர்த்தமுள்ள ஸ்ருதிவாக்யத்திலும், 'ஶ்ர
ஸுவாஸாநி மூருகாநி' என்றிவை முதலிய இடங்களிலும் ஜீவாத்
மாவைப்பற்றியும், பாயோகிக்கப்படுகிற தாகையினால் பாக்ருதி
யின் பரிணாமத்தையே சொல்லுகிறது என்பதற்கு சிபாமகமில்லை.
காலமும் இப்படியே என்று தாற்பரியம். 'பூரண விரோ
தமும்' என்பதற்கு 'தீநு மூணாநு லக்ஷீகீகேநு காநு ஸ்ர
மூபாய கஜ்ஜெதே | ஸத்வாஜஸ் தமோருணங்கடோத் தாண்டி பா
மாந்ம ஸாம்பத்தைபடைகிறான், 'சுபூராக்யகம்ஸுரெவபு
நு'; ஸ்ரஸ்தாஸாஸகம் ஸகம்' மூணலாஸாநி லீகக்ஷணம் என்
றிவைமுதலிய பாமாணங்கள் பாக்ருதியைவிடவேறுபட்டதென்று
சொல்லுகிறபடியினால் அதற்கு விரோதம் வரும் அப்படியே
காலத்திலும் 'சுஷுஹி ஸாஸூகஸூகேத' என்று கீழ்க்கறிய
பாமாணத்தில் பாக்ருதியின் ஸ்ருத்தி முதலிய வைகளுக்குக்
காசனமாகச் சொல்லப்பட்ட காலம் தானே பாக்ருதியின் பரி
ணாமமென்பதெப்படி? துக்கையினால் பாமாண விரோதம் வரும்
என்று தாற்பரியம் 'ஸ்வவச விரோதமும்' என்பதற்கு
பாக்ருதி ஸூக்யுக்கங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய ஸ்வபாவத்தை

விவேகித்தவன் 1 'நாணுன்னை யன்றியிலேன்' என்கிறபடியே அவனுடைய ஸத்தெயாலே தனக்கு ஸத்தெயென்றும்

யுடையதென்றும், பாம்பதம் கேவலம் ஸாத மாத்திர ஸ்வரூப மென்று சொல்லுகிற வசனம். அது ப்ரக்ருதியின் பரிணாமம் என்று சொல்லுவதோடு கிரோதிற்கும். அப்படியே ப்ரக்ருதி பரிணாமங்கள் ஒன்றுமில்லாமல் பாமாத்மாவோடு ஏகபகித்து நிற்கும் தஸையில் ப்ரளயகாலமென்றும், ஸ்ருஷ்டி காலமென்றும் சொல்லும் வசனத்தோடு ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமே காலம் என்று சொல்லுவது கிரோதிற்கும் என்று தாத்பர்யம். இப்படி ப்ரமாண கிரோதங்கள் மற்ருங் கண்டுகொள்வது. இவ்விதமாக 'ஸூரயித' என்றாசம்பிக்கும் வாக்க்பத்தின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுவதற்கு ப்ரயோஜனத்தை நிரூபித்து நிகமனம் செய்தருளுகிறார்—'இப்படி' என்றாசம்பித்து. 'இப்படி' என்பதற்குக் கீழ்ச்சொல்லியபடி 'ஸூரயித' என்றாசம்பிக்கும், வாக்க்பத்திற்கு அர்த்த நிரூபணம் பண்ணி என்றர்த்தம். 'விவேகித்தவன்' என்பதற்குத் தன்னுடையவும் மற்றவை களுடையவும் ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அதீனம் என்று தெரிந்துகொண்டவன் என்றர்த்தம். ஸ்வரூபம் அவனுக்கு அதீனம்என்கிற விவேகத்தின் பலத்தையருளிச்செய்ய ஆசம்பித்து அதற்கு ஸப்ப்ரதாய ப்ரமாணம் காட்டியருளுகிறார்—'நாணுன்னை' என்றாசம்பித்து. நான் - அஹமர்த்தமான ஜீவாத்மாவாகிய நான், உன்னையன்றி இலேன் - உன்னுடைய ஸ்வரூபமின்றி கிட்ப்பிரிந்திருக்கவில்லை, அப்ருதக் ஸித்த கிரேஷணமாகையினால் 'கதடிஷி விதாபஸ்யாஸி ப்யாஹுதம் வராஹா' என்கிறபடியே கிரேஷ்பத்தைகிட்டு அப்ருதக் ஸித்த கிரேஷணம் பிரிந்து நிற்காது என்று தாத்பர்யம். இது நாராயண ஸப்தத்தின் அர்த்தமாக இவர் தம்மாலேயே க்ரந்தாக் தாங்கலில் உதாஹரிக்கப்படற்குக்கிறது. 'அவனுடைய ஸத்தெயாலே தனக்கு ஸத்தெ' என்பதற்கு அவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு வசப்பட்டுத் தன்னுடைய ஸ்வரூபம் நிற்கிறது என்று தாத்பர்யம். தன்னுடைய ப்ரவ்ருத்தியும் ஸர்வேஸ்வரனுக் கதீனம் என்கிற விவேகத்தின் பலமாகிய ஸாத்விக த்யாப யுக்த ப்ரணமர்ப்பணத்திற்கு ப்ரமாணம் காட்டியருளுகிறார். அன்றிக்

‘அதுவும்வனதின்னருளே’ என்கிறபடியே அவனுடைய வு

கே பாஸமர்ப்பணமாவது ‘ஹ்ரேவோவாயங்கொடு’ இத்
யாதி ப்ரமாணங்களை யனுஸரித்து கீயே உபாயமாக வேண்டு
மென்று ப்ரார்த்திக்கை. அதற்குக் காரணம் இவன் பண்ணுகிற
பக்தி ப்ரபத்யாதிகள் கேவலம் நிக்ரஹ ஸார்தி ஸங்கல்பத்திற்கு
மாத்திரம் காரணமாய் அவனுடைய க்ருபையே ப்ரதான மோக்ஷ
ஹேதுவாய் இந்த வ்யாஜ மாத்திரங்களான பக்தி ப்ரபத்திகளும்
அவன் க்ருபையினால் உண்டானவைகளாயிருக்கை, இது இந்தப்
பாட்டில் அபிப்ப்ரேதம் என்று திருவுள்ளம், எப்படி பென்னில்?
‘உணர்விலும் பிரொருவனை அவனதருளாலுறப் பொருட்டுடன்
ஊணர்விலுள்ளே இருத்தினேனதுவு மவனதின்னருளே’ என்று
முன்பாகும். இதின் அர்த்தமாவது—உணர்வில் - ஜ்ஞானத்தில்,
உம்பர் - உத்க்ருஷ்டர்களான நித்யஸூரிகளிலும், ஒருவனை -
ப்ரதானமானவனை, அ த ர வ து ஜ்ஞானாதிகளில் பூர்ணமான
நித்ய ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாகையினால் அவர்களுக்குள்
ப்ரதானமானவனை என்று தாத்பர்யம். அவனதரு
ளால் - அவனுடைய க்ருபையினால், உறல்பொறுட்டு - கட்டுவ
தற்காக, பரிபூர்ணமான பகவதனுபவத்தைப் பெறுவதற்காக
என்று தாத்பர்யம். என்னுணர்விலுள்ளே - என்னுடைய ஜ்ஞா
னத்திற்குள்ளே, பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற ஜ்ஞானத்திற்கு விஷய
மாக வேன்றபடி, இருத்தினேன் - இருக்கும்படி செய்தேன்,
அவனைக்குறித்து த்யான ப்ரார்த்தனாதிக்களைச் செய்தேன் என்று
தாத்பர்யம். அதுவும் - அப்படி ப்ரார்த்தனைக்குத் தேர்வனுக்
கினதுவும், அவனது - அவனுடையதான, இன்னருளே - இனி
மையான க்ருபையே. அதாவது காரியே காரணோபசாரமாகை
யினால் அவனுடைய க்ருபையினாலேயே வந்தது என்று தாத்பர்
யம். ஆகையினால் தான் பண்ணுகிற வ்யாஜ மாத்திரமும் அவ
னுடைய க்ருபையாலே வந்ததாகையினால் ப்ரதானோபாயமவனே
என்றல்லவோ ‘ஹ்ரேவோவாய’ என்கிற இடத்தில் ‘வஸவ’ கார
த்தின்பொருள். ஆகையினால் இந்தப் பாட்டில் பாஸமர்ப்பணம்
விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம் அவனுடையவுவாயாரத்தாலே -
அவனுடைய க்ருபையாகிற வ்யாபாரத்தாலே அன்றிக்கே அவன்
தன்னுடைய ஸஹஜகீருண்யத்தினாலே தன்னுடைய தேஹே

வாரந்தாலே தன்னுடைய உவாயாடி வூவார மென்றும்
' தனக்கேயாக வேணக்கொள்ளுமீதே எனக்கே கண்ணனை
யான்கொள் சிறப்பே ' என்கிறபடியே யவன் பூயொஜக
வீசொஷத்தாலே தனக்கு பூயொஜக வீசொஷமென்றும்
தேளிந்து ஸ்ராயிகாராதாமுணமாக ஸ்ராவஹரவஹு

திரிபாதிகளையும் கல்வழி நடத்தி வைத்ததாகிய வ்யாபாரத்தினு
லே என்றர்த்தமாகவுமாம். 'தானென்னை கல்கிடத்துகின்றான்
தன்னருள் வழியே ' என்றிவர் தாமே யருளிச்செய்திருப்பதிக்
கணுஸத்தேபம். தன்னுடைய உவாயாடி வூவாரம் - தான்
செய்த ப்ரபத்தி முதலிய வ்யாபாரங்கள். இது ப்ரவ்ருத்தியும்
ததநீனம் என்கிற கிவேகத்தின் பலம் இனி உவாடித்தலதா
வ்விதிதிபரிதாஹெஜ்ஜிஹிதனவூகூஹ்யூஸ் சாதிகிலாஹிவாஹ
வகிஷ்டி' என்கிறபடியே சோஷத்வ கார்யமாய் தன்னுடைய
ப்ரயோஜனத்திற்காக இவைகளை ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கொள் என்
கிற பலஸமர்ப்பணத்தை யருளிச்செய்ய ஆரம்பித்து அதற்கு
ப்ரமானமருளிச் செய்கொர் - 'தனக்கேயாக' என்றாரம்பித்து
தனக்கேயாக - தன்னுடைய ப்ரயோஜனத்திற்காகவே, 'வாவ'
காத்தினால் வ்வப்ரயோஜனத்தை கடுகிலும் ஸதநிபாமை
அருளிச் செய்யப்பட்டது. எனை என்னை, கொள்ளுமீதே - அங்
கேரிப்பதாகிய இதுவே, எனக்கே கண்ணனை - எனக்கே
அஸாதாரணமான ஸ்வாமிபாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை, யான் - இப்
படி சோஷத்வ ஜ்ஞானத்தையுடைய நான், கொள் - கொள்ளு
கிற, அதாவது ப்ரார்த்திக்கிற, சிறப்பு - புருஷார்த்தம், 'அவன்
பூயொஜக வீசொஷத்தாலே' அவனுடைய ப்ரீதிபாகிற
ப்ரயோஜனவீசோஷத்தாலே, தனக்கு பூயொஜக வீசொஷம்.
தனக்குப் புருஷார்த்தம், என்னும் தேளிந்து-இப்படி கிர்ச்சயித்த,
அதாவது அவனுடைய ஸ்வரூபத்தாலே தன்னுடைய ஸ்வரூப
ஸ்திதிகள், அவனுடைய க்ருபையினாலே தன்னுடைய ப்ரவ்ருத்தி
அவனுடைய ப்ரீதியே தனக்கு ப்ரயோஜனம் என்று கிர்ச்சயித்
து, ஸ்ராயிகாராதாமுணமாக - அநிஞ்சனான தன்னுடைய
அதிகாரத்திற்கு ஒத்தபடி. ஸ்ராவஹரவஹுவஸவ ஶுணத்
தாலே - ஸ்வரூபபாபலங்களை அவனிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்கித்ததி

ஸரவபுணத்தாலே இவை முன்றிலும் நிரூபாய் வதிக்கும்.

த்ரிவிய விடிவிசேகதஞ்ஞ ஸ்சேஷ்

யகிவதி யாஃமலாஹிதெஃகாயோதூஃ |

நிடிதி நிமலாஹி ஷேரிகெக

புதிஸரஹிஸுத ராயவாத்ஜஸு |

இலே, இவை முன்றிலும் - தன்னுடைய ஸ்வரூபம், தன்னுடைய சக்திபரம், அதிஞானந்தாகும் ப்ரபோஜனம் இவை முன்றிலும், நிரூபாய் வதிக்கும் - இவைகளில் தனக்கு ஸம்பந்தமில்லை என்றெண்ணியிருக்கும், 'நிரூபாய்' என்பதற்குத் தன்னைச் சேர்த்தவைகள் என்கிற எண்ணமில்லாதவனாய் என்றர்த்தம். ஆக இத்தால் 'ஹ்யஸித' என்றாய்மிக்கும் வாக்பார்த்த கிசாத்திற்கு ப்ரபோஜனம் ஸ்வரூபபரபலங்களை உள்ளபடியறிந்து அவைகளில் தனக்கு ஸம்பந்தமில்லாதபடி பகவானிடத்தில் ஸமர்ப்பித்து நிர்ப்பாணியிருக்கை என்றருளிச் செய்ததாபிற்று.

இப்படி நிகமனம்செய்து இது இன்னொருக்காக அருளிச் செய்த தென்பதை ஸ்ரீலோக ரூபண அருளிச் செய்கிறார்— 'த்ரிவிய' என்றாய்மித்து. த்ரிவிய - மூன்று கிதங்களான, விசு - சேதன வஸ்துக்கள், ஸவிசு - அசேதன வஸ்துக்கள், இவைகளெல்லாம், ஸாகதஞ்ஞ - ஸர்வானுபே, ஒருவனுக்கு அதினப்பட்டவைகள் என்பதை, ஸ்சேஷ் - தாத்பர்யமாகவுடைய, அதாவது குறிக்கிற, 'தஞ்ஞ' என்கிற இடத்தில் பாவப்ரதான நிர்தேஸமாகையினால் நிரிதித சேதனாசேதனங்கள் பகவானுக்கு வசப்பட்டவைகளாயிருக்கிறது என்பதைச் சொல்லுகிற என்றர்த்தம். யகிவதி - ஸ்ரீ பாஷ்பகாசர், யாஃம - ஸ்ரீ ஜளவந்தார், இவர்களுடைய, லாஹிதெ - வாக்பத்தில், ஸுதூயோதூஃ - ப்ரஸங்கம் செய்தவனுபே, ராயவாத்ஜஸு - மாதவனென்கிற ராஜாகிணுடைய குமாரனுக்கு, நிமலாஹி ஷேரிகெக - வேதாந்தாசார்பரென்கிற திருமாம் சாற்றப்பட்ட என்னால், நிடிதி - இதுவென்று, புதி ஸரஹிஸுத

வசவஸூழிலுதம் பூவாடிய
வதாம் வுதூம் வுவஸூவய
சூவூ வுஹவிதாமல
வூணசிவகெரு வநிபுகாநு லாவய |
நிகெரு சௌஷிணி நிகுநிவ
நீஜலாநம் வஸவூம் வஸஹஸ்ரீ வஸவெ
யதூ காராய வாதகவூ
காஸநிநு யாராயகெருகாணி ந: |

ஐதி கவிதாதிபுக லிஹவூ வஸவூதநு வஸதநு வூ
ஸ்ரீநெகெகடநாயவூ வெஹாநாநாயபூவூ கூகிஷூ
ஸ்ரீநக தகவஸகெரு: வஸவூகிணபூ:

கவிதாதிபுகலிஹாய கஸூணமூணஸாலிதெ |
ஸ்ரீநெகெ வெககெடநாய வெஹாந மூணவெ நக: |
|| ஸ்ரீநெகெ நிறகாந நிறகாநெஸரிகாய நக: ||

சொன்னுப்புந்நிரு வேங்கடமுண்டாய் நிருவடிசனே ஸாணம்.

பதில் சொல்லப்பட்டது. இதில் 'மாயவாதூஜவூ' என்பதிலுள் ப்ரஸ்ரம் செய்தவனுடைய வையுணவருள் மாதத்வம் சொல்லப்பட்டதாதெனது. 'நிறகாந நெஸரிகெக' என்பதிலுள் இந் த் க்ரந்த மருளிச்செய்தவருடைய வையகூண்யம் சொல்லப்பட்டது 'சூவிய', 'யதிவநியாந' என்றிவை முதலிய பதங்களிலுள் க்ரந்தத்தின் வையகூண்யம் சொல்லப்பட்டது.

இனி இவ் படி ப்ரஸ்ரம் செய்த மாதவாத்மஜனுக்குப் பொதுவாக 'இதில் முன்றிலும் நிறகூணய் வதிபூக்கை' என்றருளிச்செய்த லூகீக; இப்பாதி, வாக்யத்தின் அர்த்த கிவேகத்திற்குப் பலமாகிய நிர்ப்பாத்வாவஸ்தையில் செய்ய வேண்டியவைகளிலும் விடவேண்டியவைகளிலும் ப்ரதானம்

ஸங்களை ஸங்க்ரஹேணவருளிச் செப்திரூர்— 'வஸுவஸூரூ' என்றாம்பித்து. நிலுதம் - அவதானத்துடன், 'நிலுதம்' என்றும் பாடம், அப்பொழுது அவதானத்துடன் கூடினவனாய் என்றர்த்தம், வஸுவஸூரூ - ஸாத்விகர்களை, அதாவது பாகவதர்களை, ப்ரஸாடிய - உன்னிடத்தில் க்ருபையை யுடையவர்களாகச் செய்துகொள். பகவானுடைய ப்ரீதி விஸேஷமே தனக்கு ப்ரயோஜனமென்று 'வஸூரூ' என்றாம்பிக்கும் வாக்பார்த்த விசாரத்தினால் தெரிந்து, அப்படிப்பட்ட பகவத் ப்ரீதிக்குக் காரணங்களானவற்றில் பாகவத கைங்கர்யத்திற்கு மேற்பட்ட தில்லமைபாலே அதுவே ப்ரதானமென்று தெளிந்து அப்படிப்பட்ட பாகவதர்களுடைய அனுக்ரஹத்திற்குக் காரணங்களான கைங்கர்யங்களைச் செய் என்று திருவுள்ளம். அதில் அவதானத்துடன் என்பதினால் அதையே முக்யமான ப்ரயோஜனமாக நினைத்துச் செய் என்று தாத்பர்யம். வஸூரூ-பெரியோர்களுடைய, வஸூரூ-அனுஷ்டானத்தை, வஸுவஸூரூ - நிலை நிற்கும்படிசெய், அதாவது ரீராவாகையினால் ஸாது பரித்ராணம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் முதலிய கார்பங்களைப் பகவத் ப்ரீத்பர்த்தமாகச் செய். நீயும் முன்பு நடந்த மனு, மந்தாதா, ஜனக, அம்பரீஷாதிகளான ராஜாக்களின் அனுஷ்டானத்தை உன்னுடைய அனுஷ்டானத்தினால் நிலைபிடித்து. இதுவரையில் உபாதேயாம்பாத்தில் ப்ரதானத்தை யருளிச்செய்து மேல் ஹேபத்தில் ஸாராம்பாத்தை நிரூபித்தருளுகிறார். ஸ்ரஹ விஷாமஸா - ப்ரம்ம கித்துக்களினுடைய அபசாரத்திலிருந்து, த்ருஷ்ட - பயப்படு, தெத்ருவமி-புகாரு - த்ரிவர்க்க புருஷார்த்தத்தில் இச்சையுடையவர்களை, த்ருணலிவ - புல்லைப்போல, லாவய - எண்ணு. அதாவது ப்ரயோஜனந்தாபார்களை அலக்ஷபம் செய்திரு, அநாதரித்திரு என்று தாத்பர்யம். நிதேது - நித்பனையும், அதாவது அழிவில்லாதவனாயும், சொஷிணி - கமக்கு ஸ்வாமியுயும், வஸுவஸூரூ - எல்லா அபசாரங்களையும் பொறுக்கும் தன்மையுள்ளவனாய் மிகுக்கிற, ஸ்ரீ வஸுவே - ஸ்ரீப:பதிபான எம்பெருமன்னிடத்தில், நிஜஸா - தன்னுடைய ரக்ஷண பரத்தை, நிஷிவரு - ஸமர்ப்பித்து விட்டு, இங்கே நிதேது

என்றிவை முதலிய விசேஷணங்களினால் திர்ப்பரனாயிருப்ப
தற்குக் காரணங்களாகிய ஸ்ரீப:பதியின்காரங்களருளிச்
செய்யப்பட்டன. கூறாவிடு - சேஷமத்தை யடையக்
கடியவனாகிய ராஜனே! அதாவது இப்படிப் பகவானிடத்
தில் பாஸமர்ப்பணம் பண்ணினவனுக்குப் ப்ரபத்திக்கனந்தாம்
'நன்றே வருவதெல்லாம்' என்கிறபடியே ப்ரியாப்ரியங்கள் நேர்
ந்தாலும் அவைகளெல்லாம் ஓதிதமாகையினால் அப்படிப்பட்ட
அனுஸந்தானத்தை யுடையவனாயிருக்கவேண்டும் என்று தாத்
பர்யம். 'ஆன்கின்றனாழியான் யாராற் குறைவுடையம்' இத்யாதி
களை இங்கனுஸந்திப்பது. யாராயாரெனக் காணிக? - மேகத்
தில் ஐகார்த்யத்தையுடைய, அதாவது மேகம் ஒன்றையே
எதிர்பார்த்திருக்கிற, இதனால் அநந்யஸாரண த்வாவஸதை
சொல்லப்படுகிறது. வாதகவஸ்ய - சாதகபக்ஷியின், யதே-
ஸ்வபாவத்தை, யாராய - தரித்துக்கொண்டிரு. சாதகபக்ஷி எப்
படி மேகமொன்றையே அபேக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கிறதோ
அதைப்போல 'நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்' என்கிறபடியே
பகவானுடைய க்ருபை ஒன்றையே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிரு
என்று தாத்பர்யம்.

திருவறந்திராபுரம் சேட்லூர் வித்வான் பாவத்விஷயம்
ஸ்ரீ உப. வே. நானம்மாசாரியர் ஸ்வாமிகளினால்
செய்யப்பட்ட

ஸ்ரீமத் தத்வ ஸந்தேச வ்யாக்யானம்
முற்றிற்று

